

fremstilles, og om det er under mere eller mindre betryggende miljøforhold – ingen indflydelse! Men hr. Jes Lunde og resten af Folketingets medlemmer, der stemmer for lovforslagene, tvinger danske forbrugere til at foretage et fravalg af danske virksomheders fremstillingsmetoder. Dermed er de her lovforslag med til at forværre den globale miljøsituation.

Oven i det får vi så en markant nettoeksport af danske arbejdspladser. Det bliver folk i Østeuropa, Baltikum, Sydeuropa og Fjernøsten, som nu kommer til at tjene en dagløn ved at fremstille de produkter, som de danske forbrugere stadig væk går ned og efterspørger, hvad enten det er i Føtex eller Brugsen eller Irma, eller hvor folk lægger deres handel. Der vil de kunne konstatere, at varerne er der stadig væk; nu er de bare ikke længere fremstillet af naboen og genboen – nu er de fremstillet af folk i udlandet.

Sådan bliver virkeligheden, for sådan er det i en internationaliseret økonomi. Det har man i de meget, meget snævre grænser, der er for socialdemokratisk tankegang, slet ikke opdaget endnu, altså at der er sket den internationalisering, og at varerne frit kan bevæge sig. Der tror man stadig væk på de gamle matematiske formler tilbage fra Første Verdenskrig, som går ud på, at når vi laver nogle afgifter, så overvæltes de på forbrugerne, og så betaler forbrugerne noget mere. Nej, sådan er det ikke længere. Virkeligheden er den, at der er fri adgang for miljøbelastede varer på det danske marked.

Så kan vi selvfølgelig godt opbygge en toldmur og begynde at lave miljøafgifter eller miljøtold på importerede varer. Men det tillader vores samarbejde i EU ikke, og det tillader vores GATT-forpligtelser heldigvis ikke. Derfor vil regeringen blive nødsaget til måske allerede til efteråret – men det bliver nok først til næste forår, når de her afgifter for alvor begynder at gøre ondt – at komme med forslag til lov om ændring af lov om . . . osv. Det bliver man nødsaget til, efterhånden som arbejdsformidlingerne melder om stigende tilgang af folk, der er fyret fra virksomheder, der har måttet lukke på grund af det her. Efterhånden som fabrikkerne står tomme rundt omkring, efterhånden som dansk landbrug, dansk gartneri, dansk skovbrug osv., osv. må dreje nøglen om, så vil man selvfølgelig erkende, at det, man har begivet sig ud i, var helt forfærdeligt.

Men så er det for sent. For mens det kan have taget årtier at opbygge virksomheder, kan man ved hjælp af nogle ganske få nye afgifter øde-

lægge de virksomheder. De kommer ikke bare igen af sig selv, og så har vi foræret markedsandele til konkurrenterne i udlandet. Det er det, der er det dybt ulykkelige. At man så oven i købet bilder sig ind, at det her har en miljøeffekt! Det har det selvfølgelig ikke.

Så er der selve den måde, man har tænkt sig at gøre det på. Der er der jo tale om anskuelsesundersøgelse i, hvordan den socialdemokratiske tankegang er: Man skal have en masse mennesker ansat i det offentlige – vi har allerede set små forsigtige gæt på, hvor mange folk det er, der skal ansættes ekstra til det her, og det er jo mange – for alle de medarbejdere skal jo sidde og føre kontrol med, om de nu også overholder de aftaler, der er indgået, om de nu opgiver korrekte tal, når kommissærerne kommer rundt og læser af. I den forbindelse er der altså ingen grund til at råbe hurra for de arbejdspladser, der kommer ud af det, for det er nogle, det danske samfund godt kunne have undværet.

Det, der egentlig bedrøver os mest, når vi ser på den måde, det her er sat sammen på, er nogle af de mere eller mindre lidt taktiske overvejelser, som nogle partier gør sig, f.eks. SF. For SF er jo godt klar over, at noget af det her kommer til at gå galt. Derfor vil SF helst ikke have ansvar for det, så SF prøver at strikke sig igennem med lidt at undlade at stemme og stemme lidt taktisk imod her og dér.

Det synes jeg ikke SF kan være bekendt, for SF har jo råbt og skreget på de her ting. SF ønsker at lukke dansk erhvervsliv. SF ønsker at afvikle den private sektor i Danmark. Så burde man også være ærlig og stå frem og medvirke til det i stedet for at overlade det til kammeraterne i Socialdemokratiet at være dem, der fører økse-hugget, når det nu skal ske.

Vi vil som sagt stemme for ændringsforslagene til de to forslag, L 206 og L 208, der ligger i Energiudvalget. Men de ændringsforslag, der er på skatte- og afgiftsområdet, vil vi ikke røre med en ildtang. Ministeren får fornøjelsen af selv at indføre de her afgifter og får også fornøjelsen af at opdage, hvilke katastrofer det vil betyde i dansk erhvervsliv. Det er sørgeligt, og det er ærgerligt, at det kommer til at ske. Vi håber så bare på, at befolkningen vil rejse sig i en samstemmende protest mod det her og sige nej, nej og atter nej.